

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.  
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.  
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.  
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





2:a årg.

Den 5 Maj 1901

N:r 32

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

**INNEHÅLL:** *Arvid Rutger F:son Posse †* (med 1 porträtt). *Bland fångna skandinaver på S:t Helena* (med 8 illustrationer). *Prinsessan Märta's dop* (med 8 illustrationer). *När kottullförslaget framlades för engelska parlamentet* (med 1 illustration). *Valgörenhetsvärfästen i Malmö* (med 4 illustrationer). *Professor Gustav Storm* (med 1 porträtt). *Ett skådespelare-jubileum* (med 1 porträtt). *Järnvägsolyckan vid Hallsberg* (med 2 illustrationer). *"Sjöbjörnar"*. Öfvers. för HVAR 8 DAG. *Veckans porträttgalleri* (med 21 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI ARTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

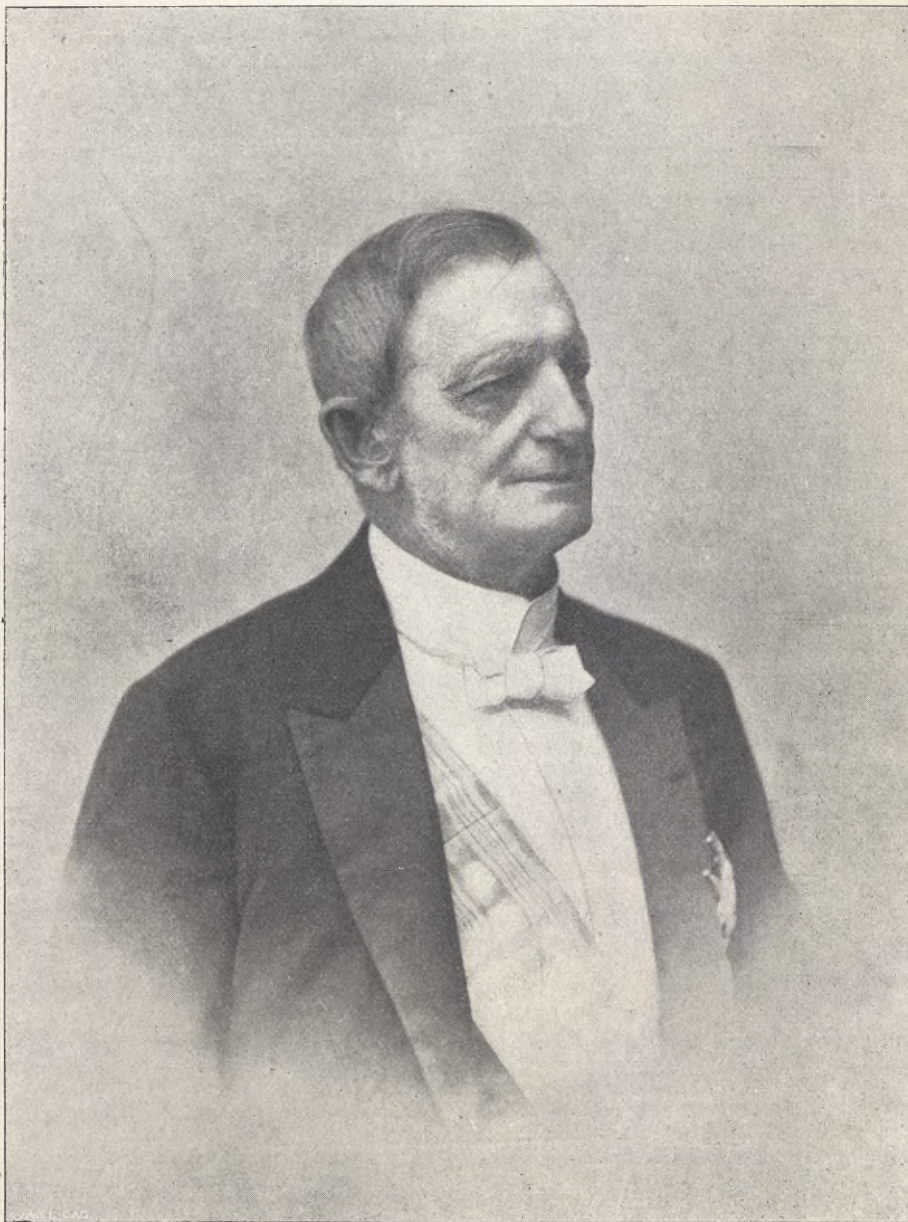


Foto. Florman, Stockholm.

F. d. statsministern greve ARVID F:SON POSSE.

\* 15 FEBR. 1820. † 24 APRIL 1901.

En efter en ha de gamla kämparne ifrån de stora striderna om 1865 års representationsreform gått bort. Nu har en af de märkligaste bland dem följt kamraterna efter. När greve Albert Ehrensvärd för några månader sedan firade sin 81:sta födelsedag, deltog Arvid Posse i den högtidliga fäst-  
sten. Detta var det sista tillfälle då de gamla vännerna träffades här i lifvet. Man berättar att greve Posse vid detta tillfälle var så rörd, att han i sitt tal för vännen brast i gråt vid erinran om flydda tidens gemensamma minnen. Icke många dagar därefter tillhörde greve Ehrensvärd ej mer det jordiska och nu ha de båda redan återförenats i döden.

Den som ännu i vintras såg den gamle kraftige ädlingen till häst kunde svårigen ana hans åttio år, lika litet märktes i tal eller skrift någon ålderdomssvaghet, — till själ som till kropp var han ännu i mannaålderns kraft. Men den allshärfjande influensan fälde den ståtliga eken och efter ett långt aftynande kom döden den 24 sistlidne april.

»I sjutton led, genom sex århundraden gå», säger en minnestecknare, »Arvid Posses på riddarhuset erkända anor. Från Vestgötafrälset i Folkungarnes tid, genom rådherrar i unionstiden och Vasarnes århundra, när ätteföljden till generaler och riksråd i de senare tidehvarfven».

Den förste af släkten som gjorde sig bemärkt på den civila banan var Arvid Posse, president i Göta hofrätt och en af rikets herrar. Hans son var landshödingen i Malmö greve Fredrik Posse. Den siste i denna förnämliga serie var dennes son, den nu aflidne greve Arvid Fredriksson Posse.

De yttre konturerna af den hädangångnes lif ha vi i föl vid hans 80-årsdag relaterat. Han blef student i Lund vid 15 år och aflade vid tjugo år examen till rättegångsverken. Till 1849 hade hans karriär på den juridiska banan gått framåt jämt och säkert, då han hastigt afbryter den för att ägna sig åt den store godsegarens värf. Tre år förut hade han ingått äktenskap med grevinnan Amalia Carolina de la Gardie, dotter till öfverste-löjtnant greve Etienne de la G., och sistnämnda år inköpte han Charlottenlund i Ljunits härad, det yngsta af Skånes gods, egentligen nybildat af excellensen Ruuth, som bytt ut gårdens gamla namn Snårestad mot det nya efter hans grevinnas Charlotta Wahrendorff. Greve Posse tog afsked från sin tjänst i Skånska hofrätten år 1849 och flyttade dit ut. Han köpte tillbaka en god del af det gamla bondegods som förut legat under Snårestad och uppförde på det så samlade godset en präktig slottsbyggnad å en höjd strax invid Östersjön, sålunda »vid dess stränder framtrölande ett litet Eldorado», såsom Ljunggren säger i sin beskrifning öfver Charlottenlund och greve Posses nyskapsarbete.

Posses förmåga togs snart därefter i anspråk för kommunala och andra offentliga uppdrag.

Men det är genom sin verksamhet som politiker och statsman greve Arvid Posse gjort sig mest bemärkt. Det är från det politiska lifvet som hans namn går till eftervärlden, därför att det burits af en man som efter det nya representationsskickets genomförande kom att spela en betydande roll.

Hur han, efter att ha varit en af denna reforms bittraste motståndare, sedan den genomdrifvits med ett kraftigt tag grep situationen och ställde sig på den nyskapade majoritetens sida — dessa fakta tillhöra sedan länge historien. Den forne »oppositionsjunkern» blef en af det mäktiga landtmannapartiets stiftare och dess — åtminstone nominelle — ledare. I denna sin egenskap mottog

han 1880 som statsminister af konungen värfvet att föra den kombinerade försvars- och skattefrågan till slut. Men i den afgörande stunden öfvergafs han af sitt eget parti och därmed var hans politiska bana ändad. Att han i juni 1883 föll från sin taburet var icke hans fel; han hade haft rättighet att tro på landtmannapartiets försäkran, att dess heder var engagerad i försvarssaken. Han hade alltid tänkt nobelt om Sveriges allmog, som vackert skulle hedra hans minne genom att begrunda den hädangångnes ord:

»Gemensam är vår kärlek till det gamla härliga land, detta Sveriges rike som fädren grundat för att af oss beskyddas och förkofras».

Om greve Arvid Posses politiska verksamhet ha fällts många stränga omdömen. Men tillochmed bland hans motståndare — och han hade många politiska fiender — fann man sig böjd tro, att man å ena sidan dömt något hårdt därför att man å der andra öfverskattat hans betydelse. Hans lugne och lidelsefrie motståndare Louis de Geer kommer säkerligen sanningen helt nära, då han i sina *Minnen* om greve Posses politiska karaktär yttrar följande:

»Posse hade tvifvelsutän såsom statsman sina fel, och hans politiska personlighet tälte icke vid det starka ljus från alla sidor, som faller på de högsta platserna i samhället, men han hade också sina förtjänster. De medel han använde för att komma till makten kunna väl icke alla gillas, men sådana begagnande är ganska vanligt af politiska partichefer, och sedan han väl kommit till makten, sökte han åstadkomma en moderat och förständig styrelse. Hans snabba blick och beslutsamhet kommo honom likväl bättre till pass såsom partichef än såsom ledamot af regeringen, där hvarje missgrepp eller förhastande är af vida större betydelse. I det hela torde han af många ha blifvit allt för strängt bedömd, till en del för sin brist på inre ödmjukhet. Men en framstående politisk personlighet undgår sällan i alla fall att ha fiender; och det lärer till Posses berömmelse, att han också hade vännere.»

Under åren 1867—80 var Posse Andra kammarens talman. 1883 utnämndes han till president i kammarrätten, men afgick därifrån 1889. 1881 invaldes han af Kalmar läns södra landsting i Första kammaren, men lämnade äfven denna kammare 1890. Sedan dess har han ägnat sig åt sin landthushållning och de direktionsuppdrag i olika affärsföretag som lämnats honom.

Enkling 1883 ingick P. tre år därefter nytt äktenskap med sin nu efterlevande maka, född Hägerflycht — dotter till öfverste Hägerflycht och dotterdotter till justitie-statsministern Törnblad — genom hvilket äktenskap han kom i besittning af de stora egendomarne Åkers styckebruk och Näsby samt i Stockholm det bekanta Wahrendorffska huset, där han nu inslumrat till hvila.

Den gamle ädlingens minne skall länge bevaras bland de många som i honom lärde känna den redlige mannen med den vakna och praktiska blicken, den ovanligt intelligent personligheten och den afhällne husbonden. Särskildt har hans skånska fosterbygd anledning att minnas dessa hans egenskaper och den omfattande verksamhet, som han där nere utvecklade i det sista.

»Han är» — skref Sydsvenska Dagbladet på hans 80-årsdag — »fortfarande ordförande i Skånska hypoteksföreningen, i Ystad—Eslöfs järnvägsbolag, i det stora Höganäsbolaget, han sköter alltjemt sin stora landtegendom; här i Malmö glädja vi oss åt den ståtliga kungastaty, som på hans initiativ och genom hans energi nyligen rests på vårt torg; i Lund omfattas han med oförminskad tillgifvenhet för allt hvad han varit, gjort och gör för vår sydsvenska högskola, hvilken alltid i honom haft ett trofast och tillförlitligt stöd; i Ystad erkännes han med tacksamhet såsom grundläggaren af stadens järnvägsnät».

## BLAND FÅNGNA SKANDINAVER PÅ S:T HELENA.

HÄLSNING FRÅN EN LANDSMAN.

Enligt senaste officiella meddelanden uppgår antalet fångar som engelsmännen tagit i Transvaalkriget till något öfver 18,000. En tämligen klen tröst ändå, vid tanken på att kriget kostar engelsmännen den kolossala summan af 27 mill. kronor pr vecka. Engelsmännens fångar äro, som bekant, fördelade på olika ställen: dels på S:t Helena, dels i Ceylons »brända dalar» dels å engelska krigsfartyg.

Bland mera celebra fångar som befinna sig ä

kunna ju endast bli ganska knapphändiga — ty censuren står naturligtvis hindrande i vägen för detaljerade uppgifter. Men de från baron F. erhållna bilderna få hjälpa till att illustrera »situationen», hvilken för att vara en krigsfånges mycket väl kunde vara sämre.

Vi ha — skrifver baron F. — hittills befunnit oss ganska väl på denna ingalunda »aöde ö». De vill säga så väl som egenskapen af krigsfånget tillåter! En sådan måste vänja sig vid ansträngande



Baron HELGE FÄGERSKIÖLD.

Napoleons ö är general Cronje och hans hustru. Här vistas äfven de i kriget tillfångatagna skandinaverna, och det är genom en af dem som vi erhållit dessa bilder från den intressanta ön som en hälsning från landsmännen.

Bland de svenskar som vid Magersfontein lade i dagen ett hjältemod och dödsförakt, som tillochmed måste väcka fiendens beundran, befann sig äfven baron Helge Fägerskiöld. Han blef sedan tillfångatagen af engelsmännen och efter ett misslyckadt rymningsförsök förd till S:t Helena.

Utän tvifvel skall det intressera en stor publik att taga del af några meddelanden om det lif de fångna föra å denna historiska plats. Skildringarne



Baron FÄGERSKIÖLD (till venster) och f. polischefen i Johannesburg, kapt. WALDECK.

transporter, trånga läger och helt naturlig saknad af frihetens komfort. Man får därför inte ha så stora pretentioner, utan måste skatta sig mycket lycklig om man kan utverka tillåtelse att mot hedersord få vistas på fri fot. Detta privilegium åtnjuter baron F. och han har därtill den angenäma förmånen lefva tillsammans med en af boernas främste officerare, öfverste Schiel. Den tappra boerofficern och den adlige svenske frivillige bebo där sedan fyra månader ett litet hus »Mulberry Gut», hvaraf vi å nästa sida se en bild.

Framför ingången synes i midten baron F. med öfverste Schiel till venster jämte en annan fången boer. Till höger om baron F. står en



MULBERRY GUT: Bland personerna återfinnes baron Fägerskiöld (med ljusa västen) mellan öfverste Schiel (till venster) och den engelske löjtnanten Carden.

engelsk löjtnant Carden, en god vän till F., hvars öppna och angenäma väsen säkerligen förskaffat honom många sympatier bland de engelska officerarne. Trots dessa och de särskilda förmåner som han därigenom kunnat utverka måste det naturligtvis kännas högst enformigt och i längden för en af verksamhetslust brinnande ung man outhärdligt att »vegetera» i denna, låt vara milda, fångenskap, där högst få medel att fördrifva tiden stå till buds. Längtan efter fredsslutet och fångarnes utväxling

är också allmän — å ömse håll. Ty det kan ju inte heller för de engelska officerarne vara något angenämt, denna dådlösa och enformiga tjänstgöring. Där hemma i England väntar familjen hvarje dag allt varmare att få återse *dear Pa*.

\* \* \*

Nästa bild visar oss en vy af Jamestown å St Helena. Det ligger vid hafvet inklämdt mellan höga klippor. En härlig natur förvisso — se hur



JAMESTOWN å S:T HELENA.



PLANTATION HOUSE, guvernörens residens.

de små husen formligen ligga inbäddade i grönska. Det vore en plats så angenäm som någon att tillbringa en rekreerande ledighet på. Men en krigsfånge ser helst sin »semester» så kort som möjligt!

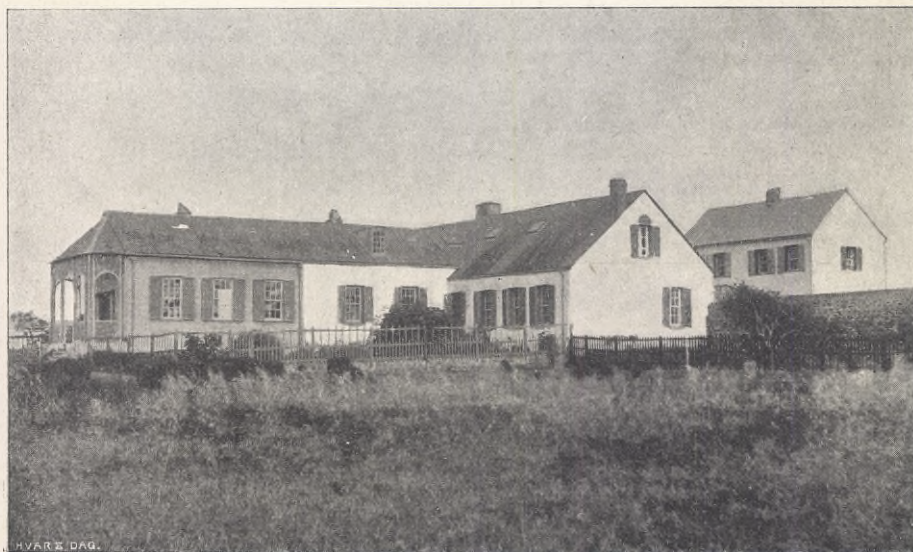
Guvernörens palats, *Plantation House*, ser riktigt storartadt ut och naturen däromkring bjuder också på en yppig vegetation till förljufvande af en tillvaro som nog kunde vara både mera och mindre angenäm.

Den mest bekanta byggnaden å S:t Helena är naturligtvis det historiska hus, där den store Napoleon tillbragte sina sista dagar. Här i *Longwood House* har denna outransakliga hjärna sökt föda nya planer att återvinna den förlorade spiran. Här stod »den lille korporalen» med armarna i kors öfver

bröstat, grubblande öfver sitt dystra öde och förgäfves hvälfvande nya stora tankar i sitt hufvud. Det stela fängelseliknande huset gör åskådaren betryckt till sinnes och man kan ej undgå att med beundran och med känsla erinra sig den store man, hvars historia här afslöts.

Man blir ej heller glad till mods vid åsynen af nästa bild, som visar ett läger för svårhandterliga krigsfångar vid Deadwood. Blotta namnet Deadwood — dödsskogen — kan komma en att rysa.

Vår sista illustration är en högst kosmopolitisk grupp krigsfångar. Där finna vi boers, svenskar och tyskar m. fl. och uppflugna i trädet i bildens midt sitta tillochmed några engelska soldater, som vak-



LONGWOOD HOUSE, hvarest Napoleon lefde och dog i fångenskap.



BOERFÅNGARNES LÄGER VID DEADWOOD Å S:t HELENA.

tare. De med ett kors utmärkta fångarne äro skandinaver — kanske flera af våra många läsare här ha nöjet återfinna något bekant ansigte.

Ehuru emellanåt utsigterna för Transvaalkrigets

slut te sig ganska mörka, få vi väl alla hoppas att den dag snart randas, då fångarne återfå den kära friheten. Så skynda nog landsmännen hem hit upp till »frihetens stamort på jord!»



SKANDINAVER (de med ett kors märkta) i fångenskap på S:t Helena. — Baron Fägerskiöld sitter, med armarna korslagda, närmast sjömannen i 3:dje ledet.

# PRINSESSAN MÄRTAS DOP. DET DANSKA FURSTEBESÖKET I HUFVUDSTADEN.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

I anledning af prinsessan Mär-  
tas dop ha, som bekant, kron-  
prins Fredrik och kronprinsessan  
Lovisa samt prinsessan Thyra  
gästade den svenska hufvudstaden.

Det var helt naturligt för  
alla ett som alltid högst angenämt  
besök. Prinsessan Ingeborg och  
den lilla nyfödda befinna sig i  
allo väl, och man vet ju hur  
gärna Carl XV:s dotter återser  
Stockholm, som hon numera fått  
dubbelt kär anledning att besöka.

Det måste också vara h. k.  
h. kärt att se, huru prinsessan  
Ingeborg tillvunnit sig allas sym-  
patier och en popularitet, för  
hvilken hon främst har att tacka  
de vackra egenskaper som hon  
ärft från sin mor. Gladlynt, en-  
kel och rättfram är prinsessan  
Ingeborg just sin älskvärda mod-  
ders afbild.



KRONPRINSARNE FREDRIK och GUSTAF, åkande från stationen.



PRINS CARL och PRINSESSAN THYRA, åkande från stationen

Kronprins Fredrik delar med  
sin gemål och sina barn till fullo  
denna varma tillgifvenhet, hvar-  
på de k. danska gästerna vid  
hvarje besök få röna nya bevis.

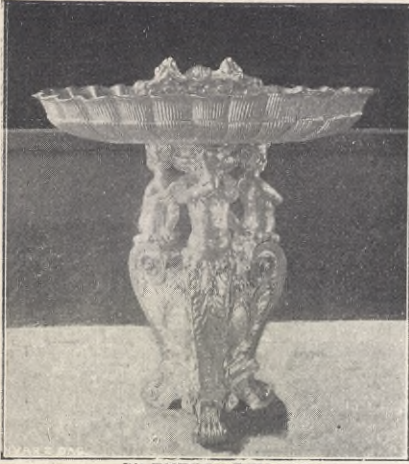
Det furstliga dopet ägde rum  
på e. m. den 25 april under öf-  
liga ceremonier. Till den hög-  
tidliga akten voro inbjudna ex-  
cellenser, statsråd, serafimmerid-  
dare och Riksdagens talmän.



KONUNG OSCAR på väg till dopet i Arffurstens palats.

(Öfre bilden) DANSKA KRONPRINSPARET på väg till dopet.  
(Nedre bilden) DROTNING SOFIA på väg till dopet.





SILFVERDOPPFUNTEN,  
i hvilken prinsessan Märta döptes.

Strax efter kl. 4 anlände de kungliga, från hvilkas färd till dopet vi här se flere bilder. Konungen, rak och spänstig, bar Lifgardets till häst uniform och förde vid armen kronprinsessan Lovisa; kronprinsen, i svensk generalsuniform, förde änkehärtiginnan af Dalarne; kronprins Fredrik i Svea Lifgardets uniform med prinsessan Ingeborg, som vid handen ledde den lilla prinsessan Margareta, prins Carl i Lifgardets till häst uniform med prinsessan Bernadotte samt prins Wilhelm i sjökrigsskolans uniform förande prinsessan Thyra. Strax



ALTARET, inför hvilket den högtidliga akten ägde rum.



SALUTEN, som ägde rum från Skeppsholmen.

lärpå inträdde drottningen, bärande den nyfödda prinsessan och stödd af prins Bernadotte, som bar amiralsuniform.

Öfverhofpredikanten biskop Billing förrättade dopet, efter hvilket defileringscour för drottningen ägde rum. Därpå serverades té och champagne, hvarvid konungen fattade sitt glas och med klangfull stämma föreslog: »En skål för den nyfödda prinsessan Märta Sofia Lovisa Dagmar Thyra. Hennes skål!»

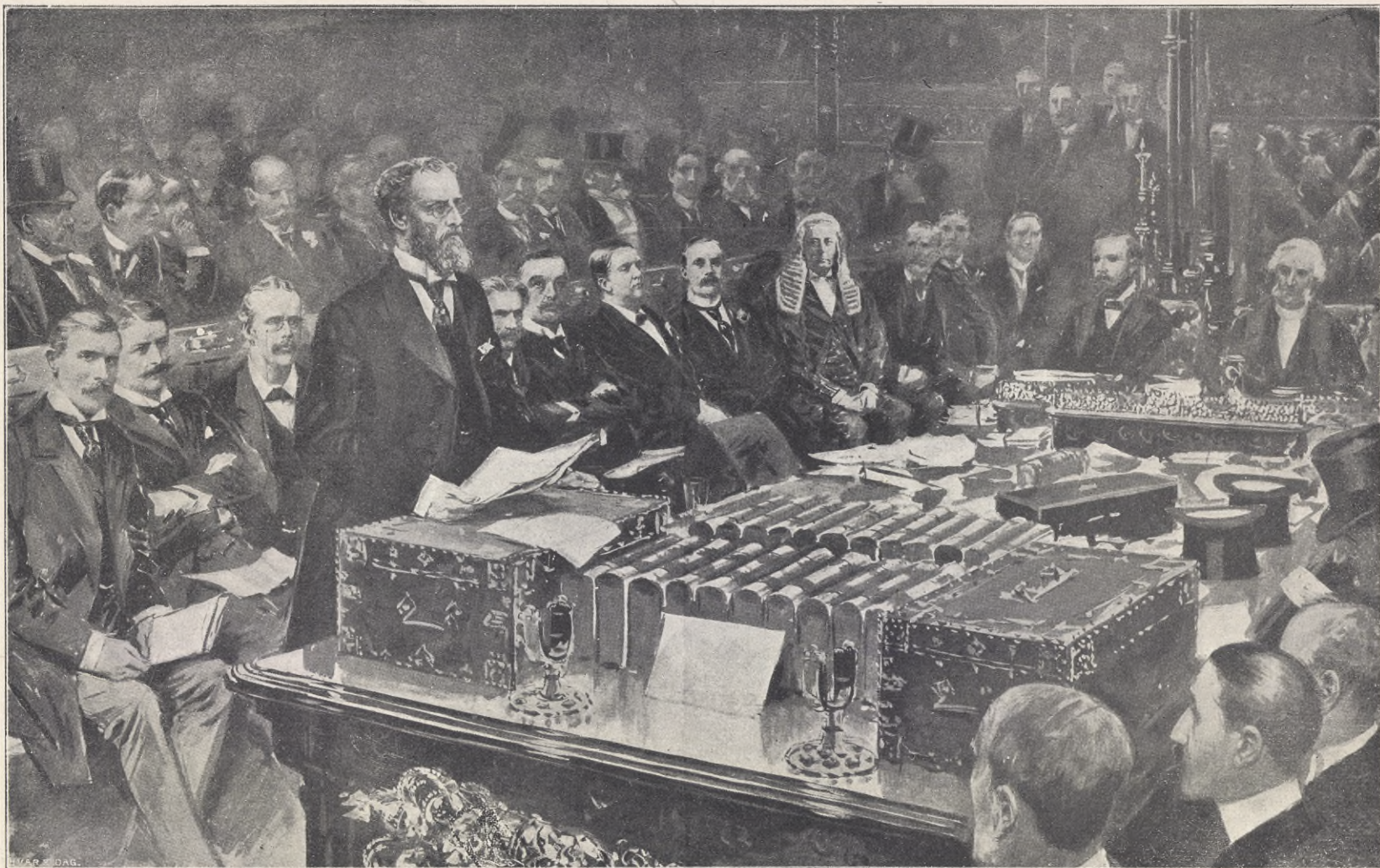
De kungliga underhöll sig sedan med gästerna, hvarpå den furstliga kristningen var slut.

En mängd folk hade naturligtvis i anledning af dagens händelse samlats utanför Arrfurstens palats för att äse de furstliga personernas färd dit och därifrån samt bringa dem sin värdsamma hyllning.



UTANFÖR ARRFURSTENS PALATS: Här hade alrika skädelystna samlats för att hälsa de furstliga personerna.

NÄR KOLTULLFÖRSLAGET FRAMLADES FÖR ENGELSKA PARLAMENTET.



Brodrick. Wyndham. A. J. Balfour. Sir M. Hicks-Beach. G. Balfour. Ritchie. Hanbury. Lord Stanley. Talmannen. J. Morley. C. R. Spencer. S. Buxton. 3

Den 18 april 1901 blef en märkesdag i Storbritanniens handelspolitiska historia. Det var då finansministern framlade budgetförslaget, enligt hvilket medels höjning af inkomstskatten samt tull å socker och exporttull å kol elfva millioner pund skola uppböras af den summa som staten måste äska, till största delen i följd af Transvaalkriget. Ofvanstående bild är just en interiör från parlamentet, då sir Michael Hicks-Beach uppläser redogörelsen för rikets tillstånd och behof. Förslaget om exporttullen å kol har, som bekant, väckt lifliga protester såväl inom som utom England — icke minst i vårt land. Och genomdrifves detsamma, så blir det åtminstone efter heta strider. Det stolta Albion har ju alltid varit frihandels »värn och fäste.»

# VÄLGÖRENHETSVÅRFÄSTEN I MALMÖ.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Francis Alméeer.



»Vinterns afsked»  
\*  
»Vårens ankomst»  
\*  
»Norden»  
\*  
Ur Frithiofs saga.



»Föreningen för fattiga barn» i Malmö är en af dessa sammanslutningar, hvilkas ädla syfte är bevis på, huru det moderna samhället är fullt medvetet om sina plikter gent emot de små. Föreningen har nu i tvänne år verkat till välsignelse för dessa och det under den mest varmhjärtade tillslutning från allmänhetens sida. Dessa sympatier lades på ett vackert sätt ånyo i dagen vid den vårfäst som föreningen anordnat den 17 och 18 april till förmån för Malmö skollofskolonier och Malmö barnkrubba. Fästen ägde rum å Rådhuset, och de unga damerna, som bildade föreningen, hade gjort allt för att göra den så tilldragande som möjligt. Bazaren blef också en stor succés — icke minst i fråga om den kontanta behållningen. I landstingssalen hade man inrättat hufvudbuffet, salustånd för handarbeten, konfekt, blommor etc. Och naturligtvis saknades här ej heller det vinstgivande lyckohjulet, som var så gifmildt att hvar tredje lott gaf en vinst.

Bazarens glanspunkt var förlagd till Knutssalen, där man fick njuta af fästens i allo lyckade este-

tiska afdelning: en rad vackra och stilfulla tablåer. Först utförde fjorton unga flickor Haydns barnsymfoni, hvarpå följde två vackra taflor »Vinterns afsked» och »Vårens ankomst». I den förra tablån såg man små snöiga nissar draga en kälke, på hvilken snömajestädet tagit plats. En körsven manar på och en annan blåser i horn — det hela ackompanjeradt af en käck vintermusik. »Vårens ankomst» bestod af tre små elfvor, hvilande på en grönskande tuftva i skogen. Afdelningens »pièce de résistance» var tablåerna ur »Frithiofs saga», hvilka väckte frenetiskt bifall.

Våra fotografier visar några af de vackraste tablåerna. Det är ju en mycket god idé att på detta sätt lägga en karaktär af ungdom och barnslighet öfver en fäst, hvars yttersta syfte är att visa de unga nöjet i att arbeta för andra och att gagna barnen.

Hela vårfästen kvarlämnade hos alla det mest angenäma intryck och bör främst ha varit en tillfredsställelse för de unga damer som ha hedern af dess tillkomst.



Foto L. Forbech, Christiania

GUSTAF STORM.

Hufvudstaden nade i medio af april en fräjdad norsk gäst, professorn i historia vid Kristiania universitet Gustav Storm, som på inbjudan af Nordiska föreningen och Letterstedtska föreningen höll ett par sakrika och intressanta föreläsningar. Den framstående vetenskapsmannen lät därjemte höra sig i Uppsala och glädde äfven Norrköping med ett besök.

Professor Storm är en af de främsta auktoriteterna på den nordiska fornhistoriens område. Han är född den 18 juni 1845 i Rendalen, tog 1868 filosofisk ämbetsexamen, 1874 filologiska doktorsgraden och blef 1875 universitetsstipendiat i historia, hvarefter han två år senare utnämndes till professor i detta ämne. Han har utvecklat en synnerligen flitig verksamhet som forskare, författare och föreläsare inom sitt fack. I sina många själfständiga verk — främst i »Bidrag till vikingatidens historia», som började utkomma 1878, och i sitt berömda arbete om Vinland och Vinlandsfärderna (1888) — har han med lika mycken grundlighet som själfständighet tagit äldre och nyare traditioner under kritisk behandling. Tack vare honom äro många af de källskrifter, som belysa Nordens historia, förefintliga i kritiskt redigerade upplagor. Han har ock ledt utgifvandet af praktupplagan af »Snorre Sturlassons kungssagor» — för sin afhandling »Snorre Sturlassons historieskrifning» vann han 1872 K. danska Videnskabernes Selskabs guldmedalj.

De föredrag som professor Storm här höll rörde sig dels om forntidens Island och den gammal-isländska litteraturen, dels om Sverresagorna Snorre Sturlassons kungasagor.

I Malmö firades den 18 april en mindre vanlig fästlighet. Ty att en skådespelare af rang ännu vid bästa andliga och lekamliga vigör kan fira 30-årsminnet af den dag då han först beträdde scenen, är ju ganska märkligt.

Emil von der Osten kom 1885 för första gången till Sverige, efter att på 1870-talet i sitt hemland Tyskland ha gjort sig bemärkt som en af de sceniska talanger, hvilka hjälptes åt att framföra den klassiska repertoarens figurer som vanliga människor och ej uppstyltade teaterfigurer.

Nu är redan det då moderna spelsättet föråldradt... Men de goda skapelser, med hvilka dir. von der Osten trots utländing så hastigt slog igenom i vår land, lefva alltid i tacksam hägkomst.

Mr von der Osten har utmärkt sig i en mängd uppgifter, från världslitteraturens Othello, Kung Lear, m. fl., till de moderna dramerna, komedierna och farserna. Bland hans främsta partier är »Edmond Kean», hvilken roll han ock utvalde för jubileumsföreställningen. Hans stora paradnummer Kolbe i »Familjens olycksfogel» är vida bekant. Det »sorglöst-godmodigt-själfsväldiga» är också hr von der Ostens hästa sida.

Under en följd af år har dir. von der Osten verkat i svenska landsorten. Han har framfört värdefulla moderna nyheter på ett sätt, som vittnat om den kunnige och samvetsgranne regissören. På sin jubileumsdag blef den populäre artisten föremål för mycken hyllning såväl i Malmö som från vänner och beundrare öfver hela landet.

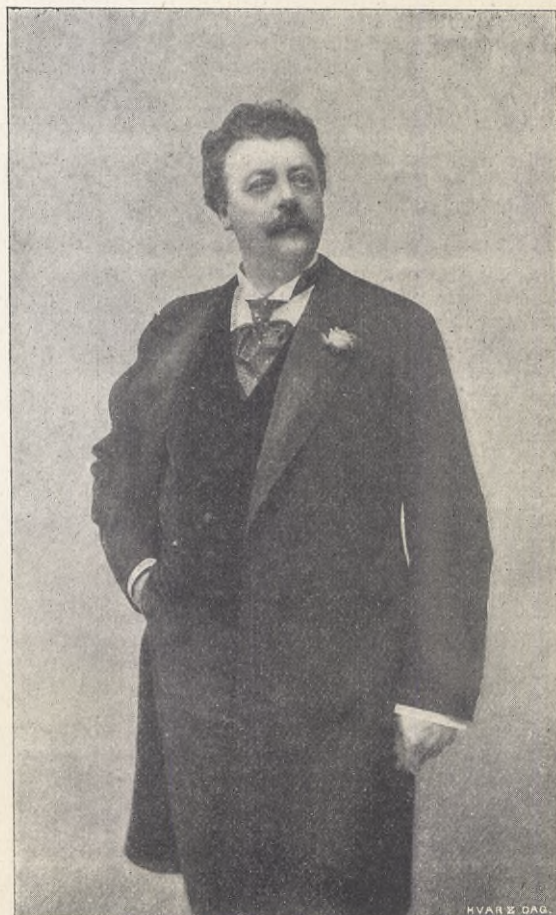


Foto. Sjöberg, Malmö.

EMIL VON DER OSTEN.

## JÄRNVÄGSOLYCKAN VID HALLSBERG.

Amatörfotografi för HVAR 8 DAG af herr Alfred Thermænius, Hallsberg.



JÄRNVÄGSOLYCKAN VID HALLSBERG. Man ser de båda spår, å hvilka resp. tåg gingo. Det till venster är hufvudspåret, hvarå Laxåtåget kom, det till höger växelspåret.

Mer eller mindre svåra järnvägsmissöden äro på senare tider icke så sällsynta i vårt land. Trots vaksamhet och påpasslighet är esomoftast »olyckan framme», och det är verkligen en lycka i densamma att förluster af människolif dessbättre inträffat i högst få fall. Vid den tågsammanstötning, som inträffade vid Hallsberg på morgonen den 25 april, blefvo passagerarne verkligen räddade som genom en slump.

Persontåget från Laxå kommer vid 6-tiden inkörande på bangården samtidigt med att växling med annat tåg eger rum å ett sidospår. Tjänstgörande stationskarlen — en nykter och påpasslig man med de vackraste antecedentia — hinner icke i tid kasta om växeln, och det af ett lokomotiv framskjutna växeltåget far in på hufvudspåret, där det kolliderar mot Laxåtåget.

Detta nästan afskars på midten. De främsta vagnarne fortsatte sin väg obehindradt, men de sju sista jämte främsta vagnen af växlingståget slungades i en hög af spillror. Vagnar och gods blandades om hvarannat, bitar af tak och väggar, afbrutna hjul och axlar kastades hit och dit.

Till all lycka hade de två främsta passagerarevagnarne utrymms för andra ändamål, hvarigenom dess passagerare undgingo en säker död. En godsvagn innehöll tre hästar, hvilka åtföljdes af tre värdare. Som genom en ödets skickelse kom taket till denna vagn att fastna å en telegrafstolpe hvarigenom vagnen, som fick sitt tak aflyftadt, blef jämförelsevis föga skadad. En af karlarna undkom med en liten skråma och de förskräckta hästarne voro alldeles oskadda. En bromsare räddade sig genom att hoppa upp på vagnstaket och den vid semaforen tjänstgörande

hann nått och jämt kasta sig öfver stängslet ut på gärdet, där dock utslungade vagnsdelar nådde honom.

Vid sammanstötningen hördes ett fruktansvärdt brak, som formligen skakade marken. En massa människor skyndade naturligtvis förskräckta till olycksplatsen, hvilken emellertid snart var så pass befriad från spillror att trafiken åter var klar efter ett par timmar.



JÄRNVÄGSOLYCKAN VID HALLSBERG. Två stycken tredje klassens vagnar i Laxåtåget, i hvilka flere passagerare velat taga plats vid stationen före Hallsberg. Detta vägrades, enär vagnarne behöfdes för väntade resande å andra stationer; härigenom undgingo nämnda passagerare en hemsk död.

## »SJÖBJÖRNAR.»

AF W. W. JACOBS. Öfvers. för HVAR 8 DAG.

### VII. BRODER HUTCHINS.

»Jag har en vän som far med oss ner denna tur, George», sade befälhafvaren på *Vågen*, när de sutto på däck efter théet och betraktade floden. »En af våra nya medlemmar, broder Hutchins.»

»Från missionen, förmodar jag?» sade matrosen kyligt.

»Från missionen», intygade skepparen. »Ni skall komma att tycka om honom, George; han har varit en af de största skälmar som någonsin lefvat.»

»Hm, jag vet inte hvad ni menar», sade styrmannen och såg upp med indignerad min.

»Han har ett högst intressant lif bakom sig», sade skepparen, »han har vistats i hälften af alla engelska fångelser. Att höra honom tala är som att läsa en bok. Och därtill är han så gladlynt som någon.»

»Åh, och han skall bjuda på böner före frukost liksom den där tjockhufvade, bleknosige göken, som var med oss i fjol en gång och stal mina stöflar?» frågade styrmannen.

»Han stal dem aldrig, George», sade skepparen. »Om ni hade hört hur den mannen grät när jag för honom omtalade edra orättvisa misstankar, så skulle ni aldrig ha förlåtit er själf. Han nämnde om saken vid mötet och de båda för er.»

»Ni och er mission äro ena dumbomar», var styrmannens argsinta svar. »Ni låter alltid lura er. En karl kommer till er och säger att han är i nåden och vips skaffar ni honom ett trefligt, angenämt och behagligt lif på allt sätt. Han uppträder samtidigt med röd näsa och blått band. Säg ingenting! Ni frågar hvarför jag inte går in hos er och jag svarar att orsaken är att jag inte vill förlora mitt förnuft.»

»Ni skall rasonnera annorlunda om några dagar, George», sade skepparen och reste sig. »Jag hoppas allvarsamt att ni måtte få någon stor sorg eller plåga, någonting som blir er för tungt att bära. Det vore det enda som skulle frälsa er.»

»Jag förmodar att den där tjocke lymmeln, som stal mina stöflar, också gärna skulle vilja det», sade styrmannen.

»Det ville han», sade skepparen högtidligt.

»Det sade han.»

Styrmannen steg upp, knackade häftigt ur sin pipa mot relingen, skyndade fram och tillbaka öfver däck ett par gånger, hvarpå han efter att ha förlorat hoppet att återfå sitt lugn ombord för i land.

Det var sent när han kom tillbaka. Det brann ljus i kajutan och skepparen läste med glasögonen på näsan högt ur ett gammalt nummer af »Evangeligiska Magasinet» för en mager blek man i svarta kläder.

»Det är min styrman», sade skepparen och såg upp från boken.

»Är han med i ert sällskap?» frågade den främmande.

Skepparen skakade nedslaget på hufvudet.

»Inte ännu», sade den främmande uppmuntlande.

»Har sett för många af den sorten», sade styrmannen. »Ju fler jag får se, desto mindre tycker jag om dem. Jag känner mig dålig när jag ser på dem.»

»Åh, det är inte ni som talar nu, det är den onde», sade mr Hutchins förtroligt.

»Jag förmodar ni känner honom tämligen väl?» sade styrmannen torrt.

»Jag har lefvat tillsammans med honom i trettio år», sade mr Hutchins högtidligt, »men sedan blef jag trött på honom.»

»Jag skulle tro att han också ledsnade på sällskapet», sade styrmannen. »Trettio dar skulle ha varit för mycket för mig.»

Han gick till sin hytt, för att gifva mr Hutchins tid att formulera ett passande svar, och återvände med en butelj whisky och en karaffin vatten och sedan han dragit upp korken med en uppiggande smäll lagade han till en styf grogg och tände sin pipa. Med en djup suck blickade nu Hutchins förebrående på skepparen och skakade på hufvudet åt buteljen.

»Ni vet att jag inte tycker om att ni tar den där otäcka smörjan in i kajutan», sade skepparen.

»Det är inte för mig», sade styrmannen i munter ton, »det är för den onde. Han säger att åsynen af hans gamle kamrat Hutchins har skaffat honom ondt i magen.»

Han betraktade den främmande och såg till sin förvåning att denne tycktes strida mot ett häftigt begär att skratta. Han knep ihop läpparne och hans plirande små ögon blefvo våta, men han var i nästa ögonblick herre öfver sig själf, samt steg upp och höll ett kraftigt tal för absolutismen. Han fördömde whisky såsom icke blott något syndigt, utan äfven onödigt och förklarade med en sidoblick åt styrmannen att två droppar saft upplösta i vatten voro en utmärkt substitut.

Åsynen af whisky tycktes göra honom utom sig och skepparen satt mällös öfver hans värtalighet, tills han slutligen efter att mot whiskyflaskan ha gjort ett utfall, som tog bort andan på honom, högg fatt i buteljen och slungade den i golfvet så den gick i stycken.

För ett ögonblick satt styrmannen stum af raseri; därpå för han upp med ett tjut och rusade på föreläsaren, men bordet var emellan dem, och innan han kunde komma förbi det högg skepparen honom i armen och förde in den främmande i sin hytt.

»Låt mig gå», rasade styrmannen. »Låt mig få fatt i honom.»

»George», sade skepparen och höll i honom, »jag skäms för er.»

»Skäms bäst tusan ni vill», skrek styrmannen och sökte komma loss. »Hvarför kastade han bort min whisky?»

»Han är helig», sade skepparen och släppte sitt tag när han hörde mr Hutchins rigla om sig. »Han är helig, George. Då han såg att hans vackra ord inte hade någon verkan på er, så måste han ju vidtaga strängare åtgärder.»

»Vänta tills jag fått fatt i honom», hotade styrmannen. »Vänta bara, jag skall ge honom för helig!»

»Är han bättre, dyre vän?» kom mr Hutchins röst från andra sidan dörren.

»Kom ut!» tjöt styrmannen, »kom ut och slå omkull glaset också om ni vågar.»

Mr Hutchins afböjde denna inbjudning, men från sin plats besvor han med gråtmild ton styrmannen att föra ett bättre lif samt gjorde till och med skepparen förebråelser för att han tillåtit syndernas butelj dragas fram i kajutan. Skepparen tog ödmjukt emot skrapan och sedan han bedt mr Hutchins sofva i hans hytt föra natten för att omintetgöra styrmannens tydliga afsikter, gick han upp på däck i och för en sista öfverblick, hvarpå han kom ned och gick till kojs.

Skonarens besättning var tidigt på benen nästa morgon för att komma i väg, men mr Hutchins stannade i sängen, ehuru styrmannen smet ned i kajutan flere gånger och knackade på hans dörr. När den främmande kom upp på däck stod styrmannen vid rodret och de andra voro nere till frukost.

»Sofvit godt?» frågade mr Hutchins i mild ton i det han tog plats på luckan en liten bit från styrmannen.

»Det skall ni få veta när jag sluppit ifrån rodret», snäste denne.

»Tack», sade mr Hutchins vänligt. »Vi få se er på mötet i kväll?» tillade han.

Styrmannen var för stolt att ge något svar, men hans raseri när kajutan på aftonen på mr Hutchins' begäran inkräktades af besättningen kan inte beskrivas i ord.

I tre kvällar hade de hvad mr Hutchins kallade kärleksfester och styrmannen fördömda menageriföreställningar. Besättningen var inte särskildt förtjust i andliga sånger såsom sådana, men sånger utskrikna med full hals och fulla lungor under det att de fingo dela sångbok med skepparen tilltalade dem väldigt. Dessutom gjorde det styrmannen ursinnig, och medvetandet att de retade en öfverordnad samtidigt med att de gjorde sin egen själ godt var ju mycket ljuft. Pojken, som just var i målrottet, åstadkom några häpnadsväckande effekter och tycktes utan svårighet »klara» omkring fem oktaver.

Sedan de voro utmattade af sängen brukade mr Hutchins hålla ett kort anförande, hvarvid han vanligen tog till ämne en stor häftig karl, benägen på dryckenskap och groft språk. Talaren påpekade att den person som drack också skulle göra sig skyldig till annat, och han beskref honom komma hem och slå hustrun, som förebrått honom därför att han brutit upp barnens sparbössa för att använda sparpennningarna till whisky. Vid hvarje punkt lät han höra ett stönande och så fort besättningen märkte att äfven den kunde deltaga däri stönade alle man med utomordentlig styrka, hvarvid särskildt pojken läten voro öfver all beskrifning.

De kommo till Plymouth, där de hade några lådor gods att lossa, just lagom för att rädda styrmannens förmuft, ty tack vare mr Hutchins' nit var hela fartyget upp- och nedvändt. Skeppskatten satt uppe en hel kväll och retade honom med ett blått band, som bundits om hans hals och till och med den gamla trasiga thékannan anlände till måltiderna prydd med likfärgade symboliska rosetter.

När de hade lagt till, var det för sent att lossa och besättningen satt och tittade längtansfullt mot ljusen i land. Deras förtjusning, när mr Hutchins utverkade tillåtelse för dem att gå i land med honom och taga en liten promenad, var utan gränser och de traskade i väg som skolpojkar.

»De kunde inte vara tillsammans med en bättre människa», sade skepparen när sällskapet gaf sig

i väg. »När jag tänker på, hur mycket godt den mannen har utträttat på fyra dar nästan skäms jag för mig själf.»

»Bäst att ni låte honom taga hyra som styрман», sade George, »då blefve ni ett par!»

»Han har större saker att utträtta», sade skepparen högtidligt.

Han såg i halfskymningen uttrycket i styrmannens ansikte och suckade. Styrmannen för sin del lutade sig mot relingen och rökte samt försjönk, eftersom skepparen ej ville tala om något annat än mr Hutchins, i dyster tystnad tills besättningen återkom efter två timmar.

»Mr Hutchins kommer efter, sir», sade pojken.

»Han sa' att han skulle hälsa på en god vän.»

»Hvad var namnet på krogen?» frågade styrmannen lugnt.

»Om ni inte kan tala utan att visa ert dåliga lynne, så vore det bättre att ni hölle munnen», sade skepparen strängt. »Hvad är er åsikt om mr Hutchins, mina gossar?»

»En mera godhjärtad man har aldrig andats», skyndade sig Dan, den äldste af dem, att svara med varm röst.

»Bäste prisse jag träffat i mitt lif», sade en annan.

»Där hör ni!» sade skepparen.

»Ja, jag hör», svarade styrmannen.

»Han är en kristen», sade pojken. »En sådan har jag aldrig träffat förut. Hvad tror ni han gaf oss?»

»Gaf er?» sade skepparen förvånad.

»Ett pund sterling kontant», sade pojken. »En soveraign af guld hvardera. Den sortens heliga tycker jag om!»

»Har jag nån'sin hört maken!» utropade skepparen.

»Och så gjorde han det på ett så fint sätt», sade den äldste sjömannen. »Han sa' 'det är från mig och kapten', sa' han. 'Tacka kapten för det lika mycket som mig', sa' han.»

»Gå nu inte och förstör pengarna», sade skepparen. »Jag skulle sätta in det på banken i ert ställe. Det vore en liten god grundfond.»

»Jag hoppas att de äro hederligt åtkomna», sade styrmannen.

»Naturligtvis äro de det», utropade skepparen.

»Ni är en hårdhärtad kanalje, George. Kanske ni hade fått ett pund också, om ni varit lite mjukare.»

»Åt skogen med hans pund», svarade den oförbätterlige matrosen. »Jag skulle vilja veta hvar han fått dem ifrån och hvad han menar med att de komma lika mycket från er som från honom. Jag har aldrig sett er ge bort några pengar!»

»Jag förmodar», sade skepparen mycket mildt, »att han menar att det var jag, som väckte sådana tankar i hans hjärta. Well, bäst att gå till kojs nu, gossar. Vi börja arbeta klockan fyra i morgon bittida.»

Karlarna gingo förut under det att skepparen och styrmannen stego ned i kajutan för att gå till sångs. Skepparen satte en lampa på bordet för mr Hutchins' återkomst, och efter en kort strid med sig själf sade han godnatt till styrmannen samt låg efter ett par minuter i sömn.

Klockan fyra vaknade styrmannen plötsligt vid att skepparen stod vid hans bädd. Lampan brann ännu på bordet och stred svagt med dagsljuset, som silade in genom skyligheten.

»Inte tillbaka ännu?» frågade styrmannen med en blick mot mr Hutchins' tomma bädd.

Skepparen skakade vemodigt på hufvudet och pekade på bordet. Styrmannen följde riktningen af hans finger och fick syn på en liten påse samt bredvid den fyra och en half pence i koppar och ett okänt belopp i knappar.

»Där fanns tjugotre pund fraktpengar i den där påsen när vi lämnade London», sade skepparen och återfick till slut talförmågan.

»Nå, hvart tror ni de ha tagit vägen?» sporde styrmannen och blåste ut lampan.

»Jag kan inte tänka», sade skepparen, »mitt hufvud är alldeles virrigt. Bro— mr Hutchins har inte kommit tillbaka ännu.»

»Jag förmodar det blef sent och han inte ville störa er», sade styrmannen utan att röra en muskel i sitt ansikte, »men jag hyser intet tvifvel om att han är all right. Var inte ledsen för hans skull.»

»Det är mycket besynnerligt hvart pengarna tagit vägen, George», stammade skepparen, »mycket besynnerligt.»

»Tja, Hutchins är ju en liberal karl», sade styrmannen, »han gaf karlarne fem pund för ingenting, så kanske han också ger er någonting — när han kommer tillbaka.»

»Gå och se till besättningen att komma ned hit», sade skepparen och sjönk ner på en kista, stirrande på kopparkollektionen framför sig.

Styrmannen lydde och återvände några minuter därefter med karlarne, hvilka med medkänsla hörde skepparen omtala sin förlust.

»Det är något mystiskt som ingen kan förstå»,

sade gamle Dan när han slutat, »och det lönar sig nog inte att försöka.»

»En sådan där händelse som man aldrig kommer riktigt på det klara med», sade kocken makligt.

»Hm, jag tycker inte om att behöfva säga det», sade skepparen, »men jag måste. Den ende som kan ha tagit pengarna är Hutchins.»

»Hvad, kapten», sade Dan, »den gudsmannen! Åh, jag måste skratta åt en sådan tanke!»

»Han kunde inte göra det», sade gossen, »inte ens om han försökt. Han var för god.»

»Han har tagit tjugotre pund», sade skepparen med öfvertygelse, »eller aderton kunna vi ju säga, eftersom jag får fem tillbaka.»

»Det är ett stort misstag, sir», sade Dan.

»Ämna ni lämna mig de där pengarna?» sade skepparen och höjde rösten.

»Förlåt, sir, nej», sade kocken i det han talade för de andra och satte foten på trappan. »Broder Hutchins gaf oss de pengarna för det vi sjöng psalmerna så bra. Det sa' han och vi hade ingen orsak tro dem vara oärligt åtkomna. Eller kunde vi tro det, kamrater?»

»Nej», svarade alla med exemplarisk enighet.

»Nej, det är våra pengar.»

De följde kocken upp på däck och lutade mot relingen stirrade de långtansfullt mot det ställe, där de senast sett sin välgörare. Med en dyster känsla af att de aldrig skulle återse hans like, vände de sig därifrån och gjorde sig färdiga till dagens mödor.

## VECKANS PORTRÄTTGALLERI.



O. E. M. WOLFFELT.



CARL GUSTAF HULT.



CARL MAGNUSON.



SVEN H. MORIN.



OTTO ANDERSSON.

**JÖNKÖPINGS REGEMENTES NYE CHEF.** Öfverstelöjtnanten *Otto Evert Mauritz Wolffelt*, har nyligen tillträdt sin post och hälsats välkommen af regementet. Öfverste W. är född 1849 och blef 1897 öfverste och chef för Vesterbottens regemente. Den 22 mars 1901 transporterades den daglige officeren till chef för Jönköpings regemente, där han säkerligen skall tillvinna sig allas sympatier.

**FÖDELSEDAGAR.** Chefen för K. Dalregementet öfverste *Carl Gustaf Hult* fyllde den 1 maj 60 år och fick då mottaga hjärtliga lyckönskningar främst från sitt regemente. Öfverste H. blef officer 1859 vid Kälmar regemente, kapten 1875, major 1892, öfverstelöjtnant 1896 och utnämndes till öfverste och chef för Dalregementet 1892.

80 år fyllde den 22 april f. bruksdisponenten *Carl Magnuson*, nu mera bosatt i hufvudstaden. Han var föremål för mycken nyllning från anhöriga och vänner. M. började — enligt hvad den vördade äldringen själf meddelat oss — sin bruksbana i Bohuslän 1839 och öfvertog, efter oafbruten sysselsättning vid järnbruk i Dalsland och Västmanland, 1862 disponentskapet vid Lindfors i Värmland och därefter, 1865, samtidschef för Lessebo bolags egendomar i Småland. Åren 1876—85 var hr M. disponent för Hellefors styeckebruk i Södermanland. Hr. M. är fortfarande vid god vigör.

Den inom sjöfartskretsar vällkände f. sjökaptener numera skeppsklareraren i Malmö *Seen H. Morin* fyllde nyligen 60 år och fick då mottaga hjärtliga lyckönskningar från



GUSTAF BRATT.

vänner när och fjärran. Under sin mångåriga verksamhet som befälhavare å ångare som trafikerade Sveriges och Tysklands Östersjöhamnar var M. högt uppburen för sitt angenäma väsen och dugande sjömansenskaper. I sin nya verksamhet har han förstått att bibehålla denna sin popularitet.

Den 14 april fyllde fanjunkaren i Jönköpings regementes musikkår *Otto Andersson* 50 år och ingaf samtidigt ansökan om afsked ur regementet, där han fullgjort en lång och hedrande tjänstgöring under ett kvarts sekel. Den högt aktade musikkårföraren har verkat mycket kräftigt och framgångsrikt för musikkåret i staden vid Vettern och med hans namn förknippa sig för Jönköpingsborna många angenäma erinringar, som sträcka sig långt bort till Limugnens dar. Fanjunkare A. har ock hatt tid och krafter att egna åt en vidsträckt enskild undervisning.

75 år fyllde den 23 april f. disponenten *Gustaf Bratt*, nu mera bosatt i Djarsholm. Hr. B. var först sjöofficer i fem år, egnade sig sedan åt grufvbrytning och blef 1838 disponent öfver Dalskarlsbergs aktiebolags grufvor och egendomar, hvarifrån han 1894 pensionerades. Han var den förste, som använde den s. k. igensättningsmetoden i svenska järngrufvor.

Den 23 april fyllde kamreraren *F. W. Österberg* vid Linköpings sparbank 70 år. Han uppvaktades på f. m. af en deputation från sparbanken, som till den vördade gamle öfverlämnade en silfverpokal. Under dagen ingick till den raske 70-åringen många lyckönskningstelegram.



F. W. ÖSTERBERG.



OSCAR LINDSTRÖM.





G. ODELSTIERNA †

**HEDRAD FÖRMAN.** Ingeniör *Oscar Lindström* vid statens järnvägar, som under de senaste tre åren varit anställd vid maskinavdelningen i Nässjö och nu förflyttats till Malmö, uppvaktades före afresan af en deputation, som framförde från personalen ett tack och erkännande för det humana och aktningvärda sätt, på hvilket hr L. skött sin ansvarsfulla plats samt för det arbete, han nedlagt för att stegra personalens intresse för sitt arbete och för ett godt uppförande. Deputationen överlämnade samtidigt till herr L. en vacker och dyrbar minnesgåva.

**DÖDSFALL.** Den 10 april afled godsägaren v. häradshöfding *Gustaf Odelstierna* å sin egendom Gøstad i Östergötland, 81 år gammal. O. var sin ätts hufvudman. Efter afslagda examina och förordnanden blef han vice häradshöfding 1845, men egnade sig sedan föreläresvis åt sitt jordbruk samt kommunala värf. Sålunda var han mångårig ordförande i kommunalstämman och nämnden i Wrånga socken samt ledamot af landstinget och hushållningssekskapets förvaltningsutskott. Den hädangångne gamle kvarlämnar ett aktadt och vördadt minne.



PONTUS LJUNGDAHL. †

Grosshandlaren *Pontus Ljungdahl*, en öfver hela Dalarne känd person, afled sigt den 14 april, 52 år gammal. L. var en driftigt affärsman med god praktisk blick, hvarpå hans affärs årliga tillväxt var det bästa beviset. I Falun var den dugande mannen hedrad med flere förtroendeuppdrag. Han var sålunda en tid stadsfullmäktig, bekläddes under många år ordförandeposten i Falu köpmannaförening och var äfven i flera år styrelseledamot i handverksföreningen.

Den 15 april afled i Tingsryd f. d. riksdagsmannen för Konga härad *J. M. Englander*, nära 83 år gammal. E. representerade valkretsen 1870–76 och gjorde sig känd för sitt sant fosterländska sinne. Mycken tid och krafter ägnade den hädangångne åt sin kommun, i hvars tjänst han flitigt anlätades. Som belöning för sin verksamhet hugades han med guldmedalj för medborgerligt förtjänst. Den gamle dannemannen kvarlämnar ett aktadt minne.



J. M. ENGLANDER. †

Den 15 april afled i hufvudstaden en af dess yngre praktiliserande läkare dr *Magnus Portin*, 34 år gammal. Dödsbudet väckte föreställning i vida kretsar. Den unge läkaren hade tillkämpat sig en aktad ställning, hade nyligen firat sitt bröllop och för sin framtida verksamhet, bl. a. vid Borgsholms badanstalt, uppgjort förhoppningsfulla planer — och så vardt allt slut. Med djupt deltagande mottogo den så hastigt hädangångne många vänner och bekanta budskapet om den hurtlige och i allo sympatiska mennens bortgång.



MAGNUS PORTIN. †

Den 16 april afled i Lund f. d. e. o. professor i exegetisk teologi *Martin Gabriel Rosenius*. Prof. R. var född 1825 blef teol. lektor i Göteborg 1860, adjunkt i Lunds teol. fakultet 1867, teol. doktor 1877, samt, efter fakultetens kallelse, e. o. professor i exegetisk teologi 1882, samt erhöill afsked med pension 1900.

Prof. R. var en varm och trofast vän till den studerande ungdomen, om ock en sträng examinator. Vållvillig och fridsam, innerlig i vänskap stod han orubblig när det gällde öfvertygelses och samvetets kraf.

Den 18 april afled å sin egendom Kullen i Danderyd den i Stockholmstrakten kände trädgårdsodlaren *Johan August Apelquist* i en ålder af nära 69 år. Den afldne var en särdeles dugande man.

Å Stockholms sjukhem afled nyligen, 81 år gammal, fröken *Charlotta Cecilia af Tibell*, den sista af sin ätt och känd som för-

fallarinna af skrifter på ver, och prosa, präglande af varm religiositet. Åren 1852–67 utgaf hon "Blommor på vägen till Zion." Fröken Tibells signatur i de tidningar, tidskrifter och kalendrar, hvori hon medverkade, var vänligen C. T.

F. skådespelaren *Carl August Lindroth* afled i hufvudstaden den 16 april vid 74 års ålder. L., som i 13 år tillhörde Eiflorsska sällskapet, uppträdde äfven på Manège = Södra och Djurgårdsteatrarne. Hans domare i "Ett köpmanshus i skärgården" på Södra teatern var bl. a. en särdeles god prestation. L. efterlämnar maka, f. Östensson, på sin tid en af landortens bästa skådespelerskor. En dotter till den afldne är gif med f. skådespelaren Emil Pulchau.

Den 17 april afled i Stockholm rådmannen, expeditionssekreteraren i riksmarskalks-ämbelet *Frans Wilhelm Hjortberg*, i en ålder af 67 år. Hjortberg var ordförande på 6:e och senast på 2:a afdelningen af Stockholms rådhusrätt. Den afldne, som hade ett synnerligen ståflegt yttre, var en nyskildomare, hvilken också mycket anlätades i privata angelägenheter. Han intog en ledande ställning i Par Bricoll och var konstnärligt intresserad.

Den 20 april afled i Stockholm t. f. laboratorn vid Karolinska institutet, med licentiaten *Ernst Carl Henning Boleman*, endast 35 år gammal. B. blef student 1886, med. kand. 1892 och 1898 med. lic. Innan han blef med. kand., var B. i tre och ett halft år e. o. amanuens vid Karolinska institutets patologisk-anatomiska institution samt sedan 1893–94 amanuens i histologi och 1894–95 ord. amanuens i patologi. Den unge, skicklige vetenskapsmannen hade också ett par professorsförordnanden, och 1898 blef han laborator i patologisk anatomi. Han hade äfven medhunnit att offentliggöra flere afhandlingar.

Löjtnanten vid Kronprinsens Husarregemente *Carl Axel Ask* afled 20 april i Stockholm, efter att dagen förut hade drabbats af hjärnblödning. I löjtnant Ask, som var son af afldne professor C. J. Ask i Lund, bar svenska armén förlorat en af sina skickligaste och för sitt kall mest intresserade kavalleriofficerare. Den inhemska ridspporten hade i honom en framgångsrik utöfvare och en verksam befrämjare. Senom sitt hurtiga, rättframma väsen gjorde han sig allmänt afhållen af talrika vänner inom och utom kamratkretsen, hvilka med hans näraste anhöriga varmt deltaga i sorgen öfver hans död.

Efter en längre tids sjuklig afled nation till den 20 april i Kristia stad f. hofrättsrådet *Arvid Theodor Anderberg*, 70 år gammal. A. blef assessor i Skånska hofrätten 1867 och hofrättsråd 1883. Från detta ämbete erhöill A. afsked 1897.

I sin ämbetsmannaverksamhet utmärkte sig Anderberg för stor samvetsgrannhet och plikttröhet. Äfven utom ämbetsverket togs hans erkända talang i anspråk. Sålunda var han sekreterare hos stadsfullmäktige i Kristianstad ända från dess början till för något år sedan, och fungerade omkring 30 år såsom sekreterare hos länets landsting.

Den 22 april afled i Kristinehamn en af Värmlands störste affärsmän, grosshandlaren *P. C. Jansson*, 65 år gammal. J. hade sedan 1878 varit bosatt i Kristinehamn, där han snart börjat drifva affärer i större skala. Tack vare en utpräglad affärsberättning, driftighet och förutseende utvecklade han sin affär till ett betydande omfång och lyckades också på densamma förvärfa sig en afsevärd förmögenhet.



J. A. APELQUIST. †



CH. C. af TIBELL. †



C. A. LINDROTH. †



F. W. HJORTSBERG. †



M. G. ROSENIUS. †



E. C. H. BOHEMAN. †



CARL AXEL ASK. †



A. TH. ANDERBERG. †



P. G. JANSSON. †